

Sygn. akt I C 2108/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Różalska - Danilczuk

Protokolant: Marek Maśniak

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa A. G.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda A. G. kwotę 5.142,42 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 grudnia 2011r. do dnia zapłaty
2. ustala prawo do renty uzupełniającej w wysokości 3.592,38 zł miesięcznie tj. wysokości wynikającej z ugody zawartej pomiędzy stronami w dniu 2 października 1995r. przez podwyższenie renty uzupełniającej wypłacanej powodowi przez pozwanego od 1 stycznia 2012r. o kwotę 1.796,19 zł od dnia 1 stycznia 2012r.
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3670 zł (trzy tysiące sześćset siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie kwotę 2.513,50zł (dwa tysiące pięćset trzynaście złotych i pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie.

Sygn. akt **IC 2108/11**

UZASADNIENIA

Powód A. G. pozwem wniesionym w dniu 21 grudnia 2011 r. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na jego rzecz kwoty 5.078,22 zł tytułem wyrównania różnicy pomiędzy wypłaconą powodowi rentą uzupełniająca za ostatni kwartał 2011 r., a renta należną za ten okres wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Dodatkowo powód wniósł o ustalenie prawa do renty uzupełniającej w wysokości 3.385,48 zł miesięcznie, tj. w wysokości wynikającej z ugody zawartej przez strony w dniu 2 października 1995 r., przez podwyższenia renty uzupełniającej wypłacanej przez pozwanego na rzecz powoda od 1 października 2011 r. o kwotę 1.692,74 zł wraz z ustalenie zasad wyliczania renty uzupełniającej. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 7 sierpnia 1994 r. na skutek wypadku komunikacyjnego doznał urazów ciała, które w znacznym stopniu ograniczyły jego funkcjonowanie, a wypadek negatywnie wpłynął na całe życie powoda.

W dniu 2 października 1995 r. w sprawie przeciwko pozwanemu doszło do zawarcia ugody sądowej na mocy, której pozwany wypłacił odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów poniesionych przy rehabilitacji oraz zadośćuczynienie za utratę zdrowia. Pismem z dnia 1 października 2011 r. w związku z opinią komisji lekarskiej poinformował powoda o zaprzestaniu wypłacania renty uzupełniającej.

Dowód: pozew wraz z załącznikami-k.1-26.

Postanowieniem z dnia 6 lutego 2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowił zwolnić powoda A. G. od kosztów sądowych w części tj. od opłaty od pozwu.

Dowód: postanowienie z dnia 6 lutego 2012 r.-k.28.

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 28 maja 2012 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa wraz z zasądzeniem kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i neurologii.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, iż w związku z orzeczeniem komisji lekarskiej z dnia 1 sierpnia 2011 r. postanowił dokonać korekty wypłacanej renty argumentując, iż trwała częściowa niezdolność do pracy powoda to w połowie skutek uszczerbku na zdrowi powstały w wyniku wypadku, a w pozostałej części to skutek schorzeń samoistnych.

Dowód: odpowiedź na pozew wraz z załącznikami-k.38-47.

Pismem procesowym złożonym w dniu 24 września 2012 r. powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z załączonych do pisma procesowego dokumentów.

Dowód: pismo procesowe z dnia 24 września 2012 r. -k.52-83.

Pismem procesowym złożonym w dniu 9 października 2012 r. powód sprecyzował żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie kwoty 5.142,42 zł tytułem wyrównania różnicy pomiędzy wypłaconą powodowi rentą uzupełniająca za ostatni kwartał 2011 r., a rentą należną za ten okres wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Dodatkowo wniósł o ustalenie prawa do renty uzupełniającej w wysokości 3.592,38 zł miesięcznie, tj. w wysokości wynikającej z ugody zawartej przez strony w dniu 2 października 1995 r., przez podwyższenie renty uzupełniającej wypłacanej powodowi przez pozwanego od 1 stycznia 2012 r. o 1.796,19 zł od dnia 1 stycznia 2012 r. Natomiast odnośnie wartości sporu przedmiotu sporu powód zaokrąglił w górę do pełnego złotego i obecnie wynosi 26.697 zł.

Dowód: pismo procesowe z dnia 8 października 2012 r. -k.85.

Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowił dopuścić dowód z pisemnej opinii biegłego rzeczoznawcy z zakresu ortopedii i z zakresu neurologii na okoliczność ustalenia czy obrażenia, jakich doznał powód w wyniku wypadku w dniu 7 sierpnia 1994 r. mają obecnie wpływ na zdolność pracy powoda do pracy, a jeżeli tak to w jakim zakresie.

Dowód: postanowienie z dnia 12 kwietnia 2013 r. -k.104.

Pismem procesowym złożonym w dniu 24 maja 2013 r. powód wniósł o dopuszczenie dowodów z dokumentów na okoliczność aktualnego stanu zdrowia powoda. Dodatkowo wskazał, iż w niniejszej sprawie nie została spełniona podstawowa przesłanka wynikającą z art. 907 § 2 k.c. uprawniająca pozwanego do obniżenia wysokości umownie ustalonej renty wypłacanej powodowi. Powód jednocześnie wskazał, iż w stanie zdrowia jego nie nastąpiła, bowiem żadna korzystna zmiana, która mogłaby umożliwić mu powrót do aktywności zawodowej.

Dowód: pismo procesowe z dnia 24 maja 2013 r. wraz z załącznikami-k.122-132.

Pismem procesowym złożonym w dniu 9 lipca 2013 r. pozwany zgłosił swoje zastrzeżenia co do treści opinii biegłego sadowego.

Dowód: pismo procesowe z dnia 9 lipca 2013 r.-k.159-161.

Na rozprawie w dniu 14 stycznia 2014 r. pozwany sprecyzował powództwo w ten sposób, że w pkt. 2 wnosi o uzupełnienie prawa do renty uzupełniającej w wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy hipotetycznym wynagrodzeniem, jaki uzyskiwałby powód gdyby nie uległ wypadkowi wyliczony w oparciu w wskaźnik 169, 79 proc. przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto a świadczeniem otrzymywanym z ZUS przez podwyższenie wypłacanej od 1 października 2011r. powodowi przez pozwanego miesięcznej renty o 50 proc, tj. ustalenie prawa do renty uzupełniającej w okresie od 1 stycznia 2012r. do 31 grudnia 2012r. w wysokości 3533, 42 zł miesięcznie tj. podwyższenie wypłacanej w tym okresie renty o 1766, 71zł miesięcznie i ustalenie prawa do renty uzupełniającej w okresie od 1 stycznia 2013r. do 31 grudnia 2013r w wysokości 3730, 94zł miesięcznie tj. podwyższenie wypłacanej w tym okresie renty o kwotę 1865, 47zł miesięcznie. Pismem z dnia 17 sierpnia 2012r. pozwany poinformował powoda o aktualnej wysokości renty tj. o kwocie 1796, 19zł a następnie pismem z dnia 25 lipca 2013r. zmienił wysokość renty wypłacanej od 1 stycznia, 2012r. do 31 grudnia 2012r. na kwotę 1766, 71zł o czym powód został poinformowany telefonicznie przez pracownika pozwanego, który przyznał się do błędu, jaki znalazł się w treści pisma z 17 sierpnia 2012r. i o fakcie wypłacania od 1 stycznia 2013r. świadczenia w wysokości 1865, 47zł miesięcznie.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód w dniu 7 sierpnia 1994 roku uległ wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku, którego doznał obrażeń ciała skutkującym ustaleniem trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: zeznania powoda k.199.

W dniu 11 lipca 1995 r. przed Sądem Rejonowym w Płońsku (sygn. akt: K 462/94) zapadł wyrok skazujący sprawcę opisanego wyżej wypadku. Pozwany przyjął odpowiedzialność za sprawcę w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Dowód: okoliczność bezsporna.

Na podstawie zawartej w dniu 2 października 1995 r. ugody, Pozwany wypłacił Powodowi odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów poniesionych przy rehabilitacji oraz zadośćuczynienie za utratę zdrowia. W ugodzie postanowiono ponadto, że enta wyrównawcza zostanie naliczona po uzyskaniu niezbędnych dokumentów i będzie wypłacana od dnia wypadku, bezterminowo.

Dowód: ugoda z dnia 2 października 1995 r.-k.13.

Pismem z dnia 24 stycznia 1996 r. Powód został poinformowany o wysokości wskaźnika do wyliczenia utraconych zarobków oraz renty wyrównawczej, który został ustalony w wysokości 169, 79 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Odwołanie od tej decyzji nie zostało rozpatrzone pozytywnie.

Dowód: pismo inspektoratu (...) S.A. w N. z 24 stycznia 1996 r. – k.14, pismo (...) S.A. z dnia 13 lutego 1996 r. –k.15-16.

Od 1996 r. do 30 września 2011 r. Pozwany wypłacał powodowi rentę wyrównawczą do utraconych zarobków, tj. 169, 79 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, kwartalnie z góry do 15 dnia pierwszego miesiąca kwartału. Warunkiem wypłaty tego świadczenia było przedstawienie Pozwanemu szereg dokumentów: zaświadczenia z ZUS, z Urzędu Skarbowego oraz Powiatowego Urzędu Pracy. Z obowiązku tego Powód wywiązywał się skrupulatnie i terminowo. Ponadto, na wniosek Powoda renta ta była waloryzowana co 2 lata.

Dowód: okoliczność bezsporna

Powód przebywając na rencie powypadkowej, początkowo miał orzeczoną II grupę inwalidzką następnie od dnia 26 lipca 2006 r. ma orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności, która ma charakter trwały. Powód równolegle jest zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w N., jako osoba poszukująca pracy. Niemniej jednak należy wskazać, że przed wypadkiem wykonywał zawód kierowcy, którego ze względu na liczne dolegliwości neurologiczne obecnie wykonywać nie może, ze względu na bezpieczeństwo swoje i innych uczestników ruchu drogowego.

Dowód: orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 14 września 2006 r.-k.17-18, zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 25 lutego 2008 r.-19-20, opinii biegłych ortopedy i neurologa z dnia 11 września 2008 r.-21-22.

W dniu 1 sierpnia 2011 r. Powód został skierowany przez Pozwanego na badania lekarskie, które zostały przeprowadzone przez powołaną przez pozwanego komisję. Pozwany pismem z dnia 12 sierpnia 2011 r. poinformował powoda, że po badaniu przeprowadzonym przez komisję lekarską nie znajduje podstaw do dalszej wypłaty na jego rzecz renty uzupełniającej. W piśmie tym przywołano opinie komisji lekarskiej, wydaną na podstawie przeprowadzonego badania stanu zdrowia powoda oraz dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy, zgodnie, z którą Powód jest częściowo niezdolny do pracy z powodu dysfunkcji całego kręgosłupa na tle zmian zwyrodniono-wytwórczych, a przebyte obrażenia powypadkowe wygojone z niewielką dysfunkcją nie powodują niezdolności do pracy. Z pisma tego wynika, że zdaniem Pozwanego jedynie przeciwwskazanie do podjęcia zatrudniania stanowi wykonywanie przez Powoda- osobę schorowaną w podeszłym już wieku- ciężkiej już pracy fizycznej, np. górnika, pracownika budowlanego lub cieśli. Ponadto w opinii pozwanego obecna częściowa niezdolność do pracy ze względu na samoistne schorzenia nie jest związana z wypadkiem w dniu 7 sierpnia 1994 r. Z tego względu Pozwany poinformował Powoda o zaprzestaniu od dnia 1 października 2011 r. wypłacenia renty uzupełniającej.

Dowód: kopia pisma (...) S.A. z dnia 12 sierpnia 2011 r. -k.23.

Powód pismem z dnia 24 sierpnia 2011 r. odwołał się od powyższej decyzji.

Dowód: kopia pisma z dnia 24 sierpnia 2011 r. -k.24-25.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy Pozwany pismem z dnia 25 października 2011 r. poinformował powoda, że po uzyskaniu opinii konsultanta medycznego przyznano mu rentę uzupełniająca w wysokości 1.692,74 zł od dnia 1 października 2011 r. m z wyrównaniem za okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. Kwota ta stanowi 50% renty otrzymanej przez Powoda do dnia 30 września 2011 r. W piśmie tym wskazano, że zgodnie z opinią lekarską uznano, że schorzenie ogólne i powypadkowe Powoda mają jednakowy wpływ na jego częściową niezdolność do pracy, a przyznana renta uzupełniająca stanowi różnicę pomiędzy hipotetycznym wynagrodzeniem, jakie powód uzyskiwałby gdyby nie nastąpił wypadek a świadczeniem otrzymywanym z ZUS, pomniejszonym o 50 %. Ponadto pozwany poinformował o ustaleniu zasad wyliczania renty uzupełniającej po osiągnięciu przez powoda wieku emerytalnego. Renta będzie wyliczana analogicznie do zasad obowiązujących obecnie, tj. będzie stanowiła różnicę między wyliczoną hipotetyczną emeryturą, jaką powód otrzymywałby gdyby nie uległ wypadkowi a emeryturę faktycznie wypłaconą przez ZUS, po uwzględnieniu pomniejsza świadczenia o 50 %

Dowód: pismo z dnia 25 października 2011 r.-k.26

Od dnia 1 października 2011 r. powód otrzymuje rentę miesięczną w wysokości 1.692,74 r.

Dowód: okoliczność bezsporna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wszechstronnej analizy dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy a wyżej wskazanych i opisanych oraz w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu neurologii T. N. (k.113-119, k.176-177- opinia uzupełniająca), biegłego sądowego z zakresu ortopedii traumatologii M. W. (k.137-140., k.178- opinia uzupełniająca) oraz zeznań powoda A. G. -k.199.

Opinie biegłych została sporządzone w sposób fachowy, rzetelny, kompletny przez osoby posiadającą odpowiednie do tego kompetencje i uprawnienia. W opinii biegłych sądowych Sąd nie znalazł powodów, dla których należałoby podważyć ustalenia w niej wskazane. Biegli sądowi w sposób wyczerpujący i przekonujący opisał przeprowadzone badania oraz swoje stanowisko, dlatego też Sąd podzielił wnioski płynące z opinii T. N. oraz M. W..

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda A. G. albowiem są one spójne i logiczne a przede wszystkim z korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że art. 444 § 2 k.c., dotyczący odpowiedzialności za uszkodzenie ciała lub wywołanie rozstroju zdrowia - jako odnoszący się do regulacji zawartej w art. 444 § 1 k.c. - stanowi, że jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Odpowiednia renta w rozumieniu tego przepisu, to kwota wyrównująca utracone zarobki w przypadku utraty zdolności do zarobkowania, zwiększenia potrzeb lub zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość z powodu uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Natomiast renta nie może wyrównywać utraty zarobków spowodowanej innymi przyczynami niż uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia. Dla oceny zasadności przyznania renty decydujące znaczenie mają gospodarcze następstwa uszkodzenia ciała bądź rozstroju zdrowia. Wynika z powyższego, iż renta z art. 444 § 2 kc ma na celu naprawienie szkody przyszłej, wyrażającej się w wydatkach na zwiększone potrzeby oraz w nieosiągnięciu tych zarobków i innych korzyści majątkowych, jakie poszkodowany mógłby osiągnąć w przyszłości, gdyby nie doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Ustalenie wysokości wydatków potrzebnych na zaspokojenie zwiększonych potrzeb nie stwarza istotnych trudności. Powstają one natomiast wówczas, gdy chodzi o ocenę utraconych zarobków i innych korzyści. Niewątpliwie szkoda wyraża się różnicą między zarobkami, jakie poszkodowany osiągałby w okresie objętym rentą, gdyby nie doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia (zarobki hipotetyczne), a zarobkami, jakie może realnie osiągnąć bez zagrożenia swego stanu zdrowia.

Nie ulega wątpliwości, iż trwały charakter uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia jest warunkiem powstania prawa do renty. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że niezdolność do pracy powoda ma charakter trwały i nie ma on możliwości podjęcia zatrudnienia w zawodzie. Trudno przy tym zgodzić się z pozwanym, iż zaistniały okoliczności potwierdzające poprawę stanu zdrowia powoda.

Natomiast przepis art. 907 § 2 k.c. stwierdza, że jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron w razie zmiany stosunków może żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym.

Jeśli chodzi o zmianę stosunków dotyczących czasu trwania renty, to polegać ona może na tym, że szkoda podlegająca wyrównaniu w postaci renty

bądź to ustala wcześniej niż to sąd przewidywał (np. w razie ustąpienia skutków wypadku, odzyskania przez poszkodowanego pełnej zdolności do pracy zarobkowej i osiągnięcia przez niego zarobków, jakie mógłby uzyskiwać gdyby nie wypadek), bądź też - skutek zmiany stosunków - szkoda ta występuje również po okresie, jakiego dotyczyły przewidywania sądu, którego wyrok stwierdzał, że renta ma być płacona do określonej daty. Pierwsza sytuacja wymaga wykazania przez obowiązanego podstaw do zmiany wysokości wypłaty świadczenia bądź jego zaprzestania. Samowolne dokonywanie tych ustaleń, w oparciu o nierzetelnie przeprowadzone badanie, nie jest w ocenie Sądu wystarczającą przesłanką. Na uwagę zasługuje również okoliczność, iż na podstawie tych samych dokumentów pozwany podjął dwie sprzeczne decyzje, tzn. w pierw uznał, iż ustala trwała niezdolność do pracy, zaś następnie – że istnieje ona w połowie. Sąd również oparł swoje rozstrzygnięcie o dowód z opinii biegłych. Z przedmiotowych opinii

wynika, bowiem, iż doznane uszkodzenia ciała powoda w związku z wypadkiem mają charakter trwały i nie należy spodziewać się poprawy jego sprawności fizycznej w dłuższej perspektywie czasowej. W związku z tym Sąd uznał, że w niniejszej sprawie powód zasadnie domagał się przywrócenia wysokości wypłaty przysługującej mu renty i tym samym orzekł, jak w pkt. 1 i 2 sentencji wyroku.

Odnosząc się natomiast do drugiej sytuacji (tzn. takiej, w której renta ma być płacona do określonej daty) występuje ona zwłaszcza wówczas, gdy sąd określa końcową datę płacenia renty, odpowiadającą dacie osiągnięcia przez poszkodowanego wieku uprawniającego go do uzyskania emerytury. W takich przypadkach sąd wychodzi z założenia, że skoro renta przewidziana w art. 444 § 2 k.c. należy się wówczas, gdy skutek całkowitej lub częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej poszkodowany ponosi szkodę w zarobkach, to z chwilą, gdy dojdzie do utraty prawnej zdolności do pracy zarobkowej skutek osiągnięcia wieku emerytalnego i uzyskania emerytury, ustaną przesłanki do domagania się renty z powyższego tytułu. Poszkodowany nie mógłby już wykonywać pracy zarobkowej i osiągać

zarobków po osiągnięciu tego wieku, a na wymiar emerytury - która wstąpi w miejsce wynagrodzenia za pracę - nie mają wpływu okoliczności określone w art. 444 § 2 k.c., wobec czego brak szkody, która na podstawie tego przepisu podlegałaby wyrównaniu. Oczywiście, argumentacja ta jest często zawodna, gdyż w wielu dziedzinach życia społecznego z uwagi na trudności kadrowe występuje możliwość zatrudnienia pracownika za jego zgodą również po osiągnięciu przez niego wieku emerytalnego, z drugiej zaś strony coraz większe są możliwości zatrudniania emerytów przy tzw. pracach zleconych, chałupniczych itp.; w konsekwencji również po osiągnięciu wieku emerytalnego poszkodowany może nadal ponosić szkody podlegające wyrównaniu w formie renty, niezależnie od renty z tytułu zwiększonych potrzeb. Nową szkodę, wypływającą ze zmiany stosunków, stanowiłaby tym samym różnica między wysokościami emerytur, ustalonymi na podstawie tych różnych podstaw ich wymiaru, w związku z czym opierając się na przepisie art. 907 § 2 k.c. możliwe będzie dokonanie zmiany określenia czasu trwania renty na okres po ukończeniu przez poszkodowanego wieku uprawniającego do uzyskania emerytury, i to w wysokości odpowiadającej ustalonej w ten sposób szkodzie. W takim przypadku usprawiedliwione będzie żądanie zasądzenia renty za okres po ukończeniu 65 lat w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wypłacaną poszkodowanemu świadczeniem emerytalnym, a emeryturą, jaką otrzymywałby, gdyby nie wypadek.

Sąd jednak uznał, iż żądanie ustalenia w tym przedmiocie zasad wyliczenia wysokości renty, która będzie wypłacana powodowi po osiągnięciu przez niego wieku emerytalnego, jest przedwczesne. Powód bowiem otrzyma od właściwego organu decyzję o wysokości przyznanego świadczenia wskutek złożenia wniosku po osiągnięciu tego wieku (tzn. 15 kwietnia 2014 r.) i dopiero wówczas zaistnieje możliwość ustalenia na tej podstawie różnic między tymi świadczeniami. Dokonanie wyliczeń na tym etapie sprawy mogłoby być nierzetelne i niezgodne z przyszłym stanem faktycznym. Wobec powyższego Sąd w tej części oddalił powództwo i orzekł, jak w pkt. 3 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i mając na uwadze wynik procesu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3670 zł, na którą składały się wydatki poniesione przez powoda w sprawie, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wobec poniesienia przez Skarb Państwa tymczasowo wydatków w niniejszej sprawie Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych orzekł, jak w pkt. 5 wyroku.